Який суб'єкт, такий об'єкт

Мал. В. ГЛИВЕНКА

①

Жив Суб'єкт та поживав,
«Довгобудом» керував.

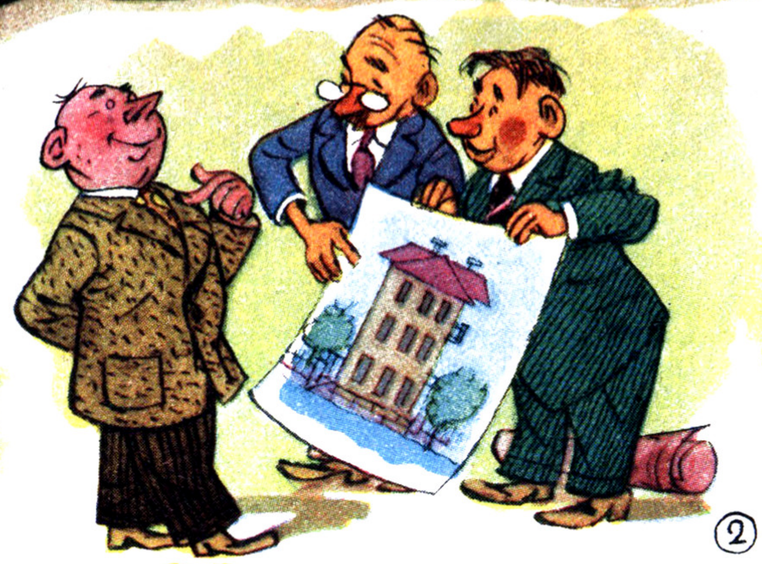

②

Якось раз тому Суб'єкту
Принесли проект об'єкту.
Заявив Суб'єкт усім:
— За півроку буде дім!

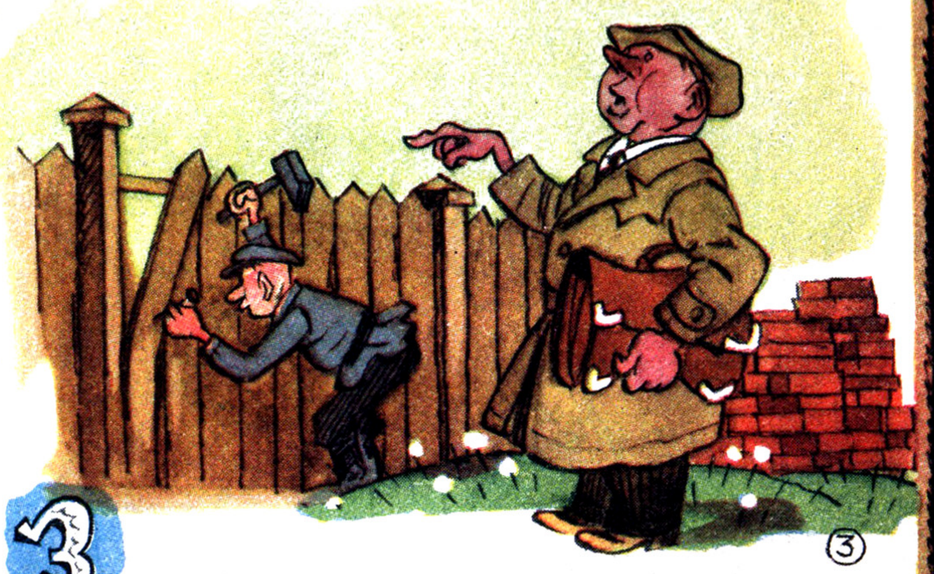

③

Завезли матеріали,
Тин два роки будували,
Рили ями кілька літ,
Закладали в них граніт.

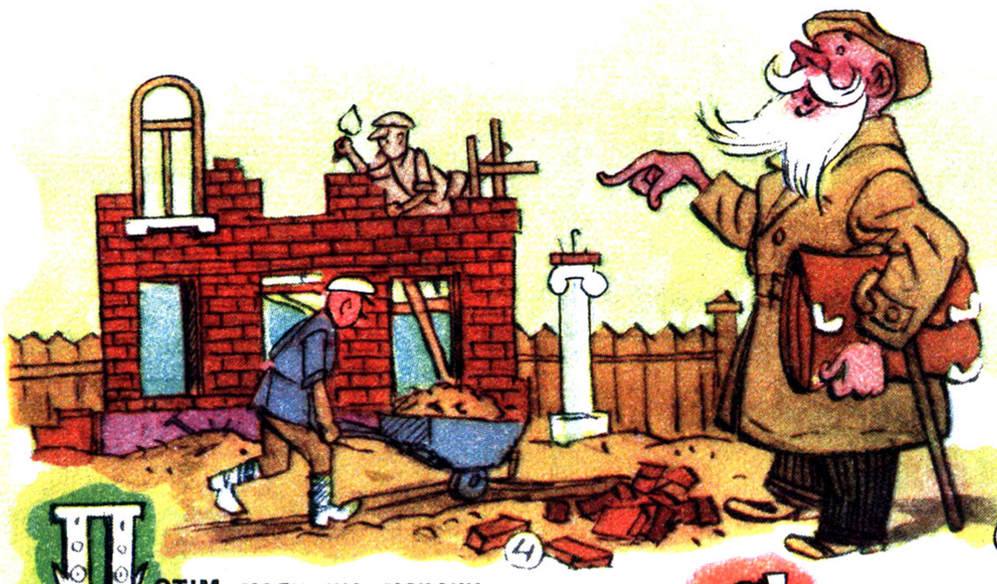

④ ⑤

Потім мали ще мороки
На чотири з гаком роки.
Доки вгору ріс об'єкт...

⑥

Коли дім новий здавався,
Від людей Суб'єкт ховався:
По вусах йому текло,
Хоч бенкету й не було.

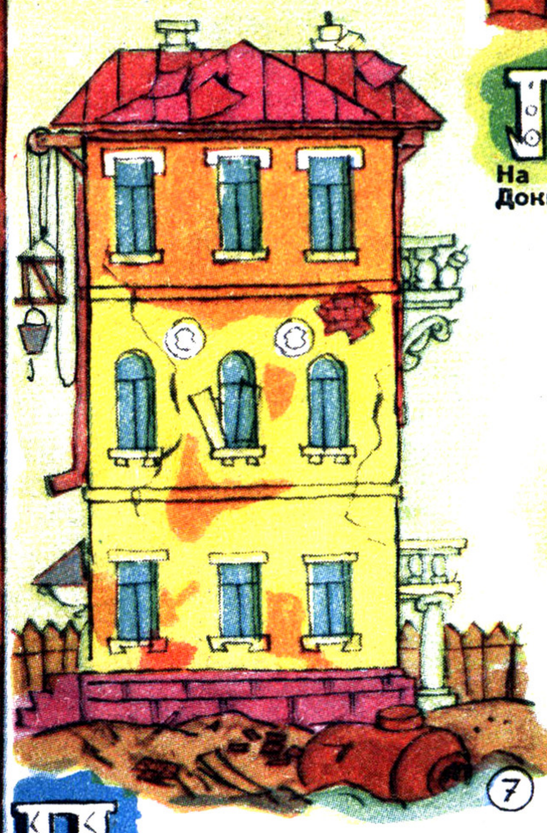

⑦

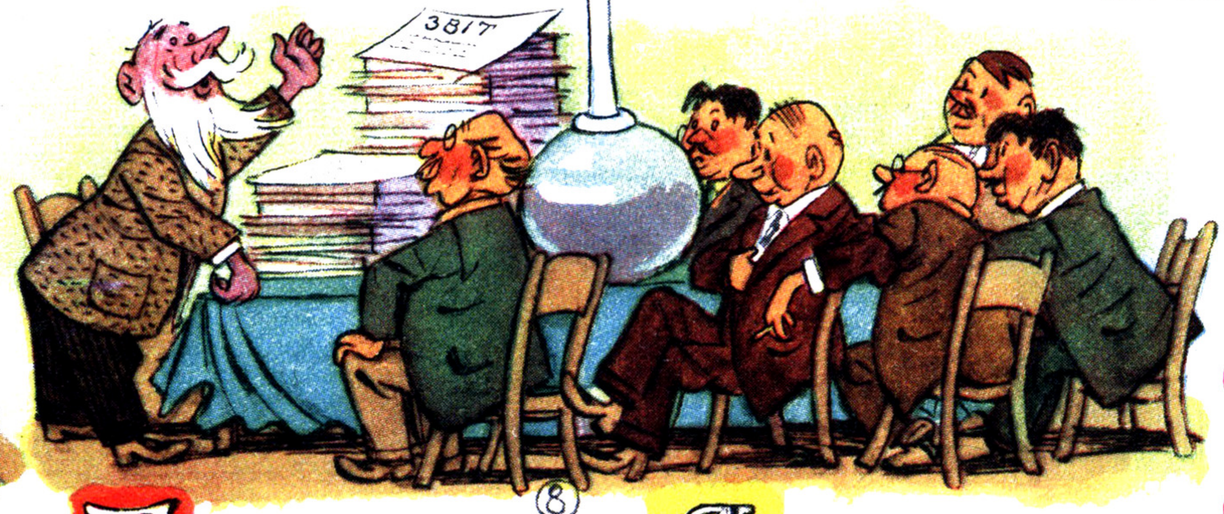

⑧

Став таким уже Суб'єкт.

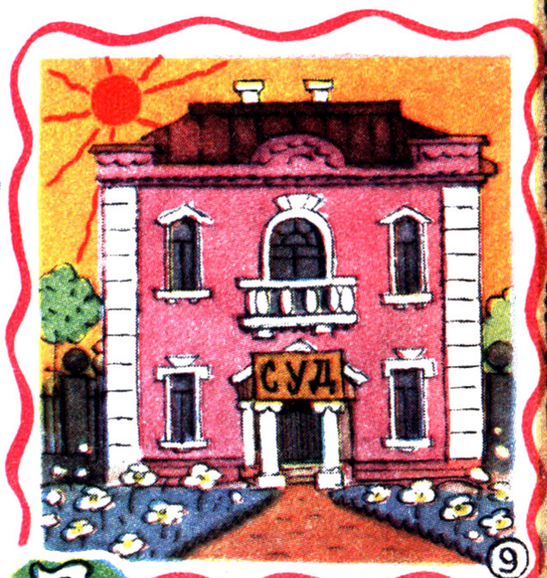

⑨

П'ять комісій дім
приймали —
І всі п'ять забракували
Недороблений об'єкт.

Та не журиться Суб'єкт!
На доробки гроші гатить,
За ремонти гроші платить
Та у тресті, як і слід,
Віддає щороку звіт.

Я там був
І сам я чув,
Як Суб'єкт молов там казку
Про загальні неув'язки.
В ній назвав він, бісів син,
Об'єктивних сто причин!

Дуже жаль, що за свій дім
Він не був ще в домі цім!

Перець

№ 23 КИЇВ. ГРУДЕНЬ 1954 р. РІК ВИДАННЯ XIV ЦІНА 1 КРБ.

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

Далеко від заданого центра.

Здоровенькі були!

Лист т. А. С. ВАНІНУ —
керуючому Ворошиловградським облбудтрестом

і т. П. П. НОВИКОВУ —
керуючому трестом «Лисхімпромбуд».

Здоровенькі були, Андрію Степановичу!

Моє шануваннячко, Петре Пилиповичу!

Побував я оце в овочево-молочних радгоспах Ворошиловградської області, де ваші трести будують, і такого наслухався про вас, що й передати важко. Ви собі не уявляєте масштабів тієї популярності, якою користуються там ваші імена. Вони на устах усіх доярок, свинарок, зоотехніків, директорів. В який радгосп не завітаєш, тільки й чуєш: «Ох, і Петро Пилипович! Ох, і Андрій Степанович! Ну й допомогли! Ну й набудували! Ох, їм би так зиму зимувати!»

— Що сталося? — питаю.— Що вони тут накоїли — той Петро Пилипович з Андрієм Степановичем?

Замість відповіді, мене беруть за рученьку, ведуть і показують засніжені фундаменти, недовершені, перекособочені стіни, купи цегли і каменю...

— Що це таке? — дивуюся.

— Поки що ні се, ні те! — відповідають.— А мали бути світлі і теплі житлові будинки, дитячі ясла, клуби, магазини, тваринницькі ферми.

І так у кожному господарстві — недобудовані об'єкти, самотні, давно забуті риштування...

Отоді я й вирішив скласти казочку «Який суб'єкт, такий об'єкт» і в ній, у міру сил своїх, відобразити вашу будівничу діяльність в овочево-молочних радгоспах Ворошиловградської області за 1954 рік.

Своїм задумом я поділився з колективом працівників Чорнухинського радгоспу:

— Як,— питаю,— пізнають себе в цій казочці товариші Ванін та Новиков? Зрозуміють, в чий город камінь кинуто?

«Не будь, Перче, наївним,— сказали мені.— Не забувай, з ким справу маєш. Якщо хочеш, щоб твоя казка не лишилася холостим пострілом,— обов'язково вкажи адреси, обов'язково назви прізвища. Без цього не дійде вона до наших будівельників. Хто-хто, а ми їх добре знаємо. Чого доброго, ще й до тебе присікаються: «Де,— скажуть,— Перець бачив такі «Довгобуди», де він викопав такого Суб'єкта? Це наклеп на будівельні кадри! Це криве дзеркало, а не казка!».

Вони в нас хоч і не дуже робучі, зате дуже балакучі. Та й самі неабиякі казкарі. Ми вже стільки наслухались їхніх казок, що в ушах шумить. Скільки раз запевняли, заспокоювали вони нас, що закінчать будівництво до зими, що буде кількість, буде і якість, скільки раз письмово й усно доповідали вони обкому партії та обласному виконавчому комітетові, що все йде гаразд!

А, як бачиш, прийшла зима,— діла чортма. Обласний будівельний трест виконав план будівництва аж на 40 процентів, а «Лисхімпромбуд» — аж на 42 й дві десятих процента!

Нема ні кількості, ні якості. Зосталось тільки слово їхнє тепле».

Послухавши доброї поради чорнухинців, я порядком здорової перестраховки написав вам ще й цього листа.

Сприйміть його, шановні товариші, як епіграф до казочки «Який Суб'єкт, такий об'єкт» (див. обкладинку журналу). Буду радий, якщо сприймуть його належним чином і в тих інстанціях, яким ви безпосередньо підпорядковані.

Від усього серця,

від вашого ПЕРЦЯ.

Самед ВУРГУН

Є й такі

perec-ua.
perec-ua.

Тихіший тихої води,
Між нами ходить він завжди.
А часом мекає ягням,—
Його стає аж шкода нам!

Не має друзів він ніде:
Він на весілля не іде,
Хоч друг вмира, хоч дім горить, –
Він тихо осторонь стоїть.

Зі страхом чисту воду п'є,
Він слово зраджує своє,
Перш, ніж зробити щось для вас,
Він передумає сто раз.

Хитрюща в нього голова:
Ім'я він власне забува,
Ковтає власні він слова,
Щоб щось не бовкнути бува...

Коли все добре, — він «смільчак» —
Кричить про мужність, та ще й як!
Коли ж біда біля воріт, —
Тоді його зникає й слід.

У нього серце — крижане,
Всміхнеться — холодом дихне,
У нього й чуйність показна,
Про людське око лиш вона.

Не любить праці — просто жах!
Обрав неробство він за фах.
А гроші? Подивись лишень:
Аж випирають із кишень...

Не творить, не будує сам,
Лише глузує тут і там
З людей, що в труд натхненний свій
Вкладають запал молодий.

Але йому недовгий час
Ходити в масці серед нас:
Ми зірвемо, й побачить світ,
Що це — звичайний паразит.

Переклав з азербайджанської М. ЗІСМАН.

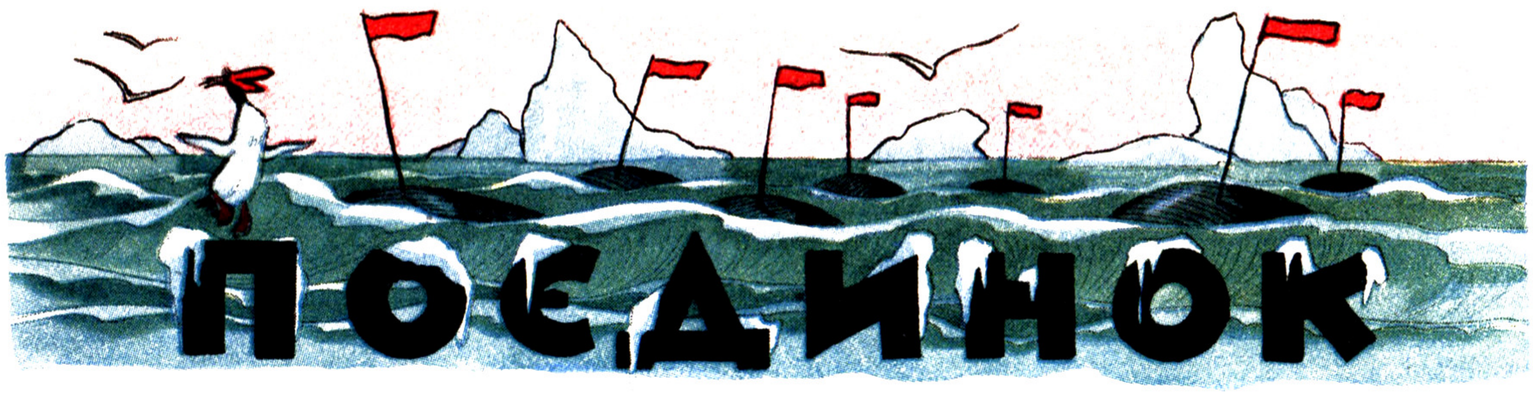

ПОЄДИНОК

Ілюстрації В. ГРИГОР'ЄВА

Подробиці цієї історії, як висловився наш повар, так і просяться у пригодницький кінофільм.

Повар, звичайно добродушний і веселий, тепер хмурив брови і сердито буркотів:

— Кити китами, а обід обідом. Що за полювання, коли кишки марш грають? Я тричі бігав до гармати, гукав Тупикова, а він кожного разу проганяв мене. «У мене, каже, фінвал майже на лині, сто тисяч карбованців, а ти з борщем сунешся!»

У ньому заговорила професіональна гордість. Почервонівши, він продовжував:

— А що борщ? Борщ борщеві не рівня. Одне діло — зварити його в ресторані в Одесі, інше — тут, біля берегів шостого материка. Попробуйте зварити борщ, коли судно мало не перекидається, і крен доходить до п'ятдесяти градусів. Все з плити шкереберть летить. Та в мене від такої качки в казані справжній тайфун. Разів п'ять сьогодні починав варити. Доведу до кипіння — бац! Все летить під стелю. Ні, це, братці, не просто борщ, а багатостраждальна страва...

Цього разу поварові пощастило привести Тупикова. Гарпунер зняв рукавиці, розв'язав на шиї сіре шерстяне кашне і, сідаючи до столу, зауважив:

— Мені легше блювала в шторм убити, ніж з тобою сперечатися.

Повар пожвавішав:

— А може, Логвиновичу, для апетиту оселедчика пару шматочків з'їси? Заломчик жирний, з твоїм блювалом ще позмагається. А грибків маринованих?

— Ти краще дай борщу,— перебив його Тупиков,— поки він до стелі не полетів.

Повар насипав борщу і, балансуючи, як циркач, з тарілкою в руках, підійшов до столу. Тупиков взяв тарілку, але не поставив на стіл (у такий шторм вона на столі не встоїть!), а тримав однією рукою тарілку, другою — ложку. Недарма тут кажуть: «Щоб пообідати на китобойці, треба мати чотири руки».

Потім повар приніс другу страву — смажену осетрину з пюре і з тоненько нарізаними огірками.

— Логвиновичу, може томатного соку вип'єш? — приставав до Тупикова повар.

Тут пролунав голос марсового матроса:

— Бачу китів!

Тупиков швидко одягнув кожуха, на ходу зав'язав кашне.

— Куди ж ти, Логвиновичу? — оторопів повар. — Осетринки хоч з'їж... Я ж її лимончиком побризкав!..

Тупиков махнув рукою. Через півхвилини він уже стояв на носі кораблика. Гармата покрилася кригою. Вітер обпалює обличчя. Кораблик заривається носом в холодні хвилі так, що солоні бризки долітають до марсового матроса, який сидить у бочці на самій верхівці мачти.

Того дня китів помітили пізно. До вечора Тупиков встиг убити лише трьох.

Вечірні кити, як відомо, в'ялі, менш рухливі, однак на одному місці не затримуються.

— Втечуть до ранку, бісові душі,— подаючи на вечерю какао, висловлював припущення повар.— Вони ж не мають постійної прописки... Втечуть...

— Ні, на тебе чекатимуть, доки ти їх розсольничком почастуєш!— пожартував марсовий матрос Георгій Могильний.— Може, ти внесеш у промислову раду флотилії раціоналізаторську пропозицію: вирубати в айсберзі гараж і загнати туди на ніч китів? Сенсація! Повар «П'ятірки» — диспетчер першого у світі китового гаража! Вранці Соляник по радіо просить його: «Випустіть, Володимире Івановичу, двадцять блювалів, тридцять фінвалів і п'ять кашалотів. До плану кількох процентів невистачає. Самі розумієте, Володимире Івановичу, шторм заважає. Вся надія на ваш гараж!..».

Повар розгублено дивився на Могильного. Нарешті второпав, що той жартує, і весело, розкотисто засміявся.

...Тільки-но почало світати, а марсовий матрос сидів уже у своїй бочці і пильно вдивлявся в далину. Тупиков залізним ломиком оббивав кригу, що наросла на гарматі за ніч.

— Прямо на носі... Двадцять фонтанів! — крикнув марсовий.

— Повний вперед!

Китобоєць помчався. Незабаром гарпунер дав сигнал збавити ходу — кити здалека можуть почути шум машини. Приготувався стріляти. Але ось із бочки донісся голос:

— Справа йде китобоєць!

«Нічого,— подумав Тупиков, — китів для всіх вистачить»...

— Це Пургін? — спитав він уголос марсового.

Той не відповів.

Штурман Сергій Красножонов підніс до очей бінокль: іноземець!

Треба повідомити про нього на китобазу. Що йому потрібно тут? Аварія? Нещастя? Що ж, можна виручити.

Але що це? Іноземний китобоєць, здається, повернув? Так, він взяв курс на китів. Дивно, дуже дивно!

Та найдужче обурило Тупикова те, що іноземець іде на великих швидкостях. Невже він буде стріляти? Шостий сезон Василь Тупиков полює в Антарктиці, але не пам'ятає випадку, щоб у нього буквально з-під носа вихоплювали здобич.

Гарпунера іноземного судна було вже видно без бінокля. Він стояв у зеленкуватому непромокальному плащі з капюшоном. Із ствола гармати стирчав гарпун з пригвинченою гранатою. Він хоче стріляти? Ну, що ж, нехай стріляє, тільки навіщо мчати повним ходом,— він же сполохає китів і розжене все стадо. «Ех! — сердиться Тупиков,— даремно цей пан лізе в саму гущавину...».

Тупиков підняв руку, йому вже ніколи дивитися на іноземця. Кит виринув, пустив пару фонтанів, крутнув хвостом, щоб утекти під воду, але тут пролунав постріл. Жовтуватою змійкою мигнула міцна, як залізо, капронова линва, прив'язана до гарпуна. Гарпун впився в тіло кита.

— Трави бухту! — чується команда.

І через блоки, димлячи і шиплячи, мчиться з скаженою швидкістю трос.

Поява іноземця не вивела мовчазного сибіряка з рівноваги. Він залишився спокійним, як завжди. Підтягнувши до борту вбитого кита, матроси за допомогою компресора швидко надули тушу повітрям і поставили кита «на прапор».

— А чужинець з «прапора» не візьме? — спитав помічник гарпунера Іван Глушков.

Тупиков подивився на іноземця і сказав:

— Да-а-а, історія, скажемо прямо, некрасива! Те, що він врізався в моє стадо, це — нахабство і порушення міжнародної конвенції. А от якщо він підхопить убитого мною кита, це, брат, буде розбій, кримінальщина. Давай-но, Ванюшо, новий заряд!

Іноземний китобоєць кидався з боку в бік. Він стріляв раз за разом. Гарпунер явно нервував, розмахував руками, кричав на своїх матросів, злився, стріляв, але все мимо і мимо.

Тупиков облюбував іншого фінвала, підійшов до нього поближче і в той момент, коли кит, випустивши фонтан, зібрався пірнути, вистрілив знову.

— Єсть! На лині! — крикнув марсовий матрос. — Ще один! Давай, Логвиновичу! Європа захотіла помірятися силою з тобою!

Тим часом іноземець встиг перезарядити гармату і приготувався до пострілу. Всі бачили, як йому піднесли флягу і він щось довгенько смоктав з неї. Ось він нахилився вперед, повернув гармату. Прямо проти носа корабля, метрів за двадцять, показався кит.

— Ну, такого кита і я візьму з заплющеними очима? — зауважив повар, який не міг сидіти в камбузі при таких «надзвичайних подіях».

Капітан «П'ятірки» смуглявий Ашот Кларикян за весь час не вимовив жодного слова. Він стояв і дивився.

Над водою вибухнув фонтан. Кит повільно занурився у воду. Іноземець відхилився від гармати... Значить, вистрілив!

Приблизно в ту ж мить пролунав постріл і на нашому кораблі.

Через півгодини на китобазу по радіо передали:

— Третій фінвал на лині!

— А в чужака? — спитали з китобази.

— Нуль. Нічого,— відповів радист Петро Сасін.

Хвилин через сорок радист «П'ятірки» знову передав:

— Четвертий фінвал. Полюємо далі.

— А в чужака? — поцікавились з китобази.

— Поки що нуль. Але він також полює. Зробив уже десять пострілів.

Іноземець пішов на нову хитрість. Він вирішив зайти поперед стада. Але його пострілі і цього разу не досягали цілі.

Ашот Кларикян викликав судно-буксирувальник.

Іноземець буксирувальника не потребував.

Тупиков, здавалось, прикипів до гармати. Матроси розуміли його без слів. По палубі гуляли крижані хвилі, матроси проворно підтягували убитих китів до борту і, накачавши повітрям, ставили їх «на прапор». Відкривалося дивовижне видовисько: пінистий океан, плавають велетенські айсберги, вітер розвіває сім червоних прапорців, закріплених на довгих бамбукових жердинках, увіткнутих в туші убитих китів.

— Сім китів взяв Логвинович! — передав радист.

— А чужак? — спитали з китобази.

— Іноземець гатив по хвилях!— засміявся радист «П'ятірки».

Важко передати, що робилося на нашому китобойці!

Але більш за всіх на кораблі радів повар. Знявши шапку, він м'яв її в руках і примовляв:

— Чудесне свято влаштував ти нам, Логвиновичу!.. Ех, зберігав я чорну ікорку до дня Восьмого березня і думав: жіночий день відзначимо особливою закускою, та доведеться сьогодні видати. І баличок подам до столу. І по сто грамів не пошкодить пропустити з такого приводу. По-ді-я! Поєдинок! Пригодницький фільм, слово честі!..

Володимир ЛЯСКОВСЬКИЙ.
м. Одеса.

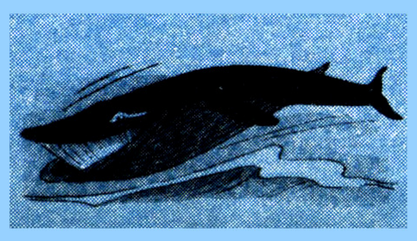

ОЙ, ГОП, ТИ-НИ-НИ...

Мал. З. ТОЛКАЧОВА

— Ширше розгорнемо клубну роботу!

ВІН ВОНА ВОНО

Він — це т. Герасименко, директор Львівської бази «Головтекстильторгу».

Вона — це т. Майорова, директор Львівської бази «Головторгодягу».

Воно — це підприємство, якому він повинен постачати тканини і від якого вона повинна приймати вже готовий одяг. Назва цього підприємства — Городоцька швейна фабрика.

Віднедавна люди стали помічати, що воно, тобто підприємство, щось дуже змарніло. Що за причина?

Виявляється, що воно страждає від того, що він і вона живуть у незгоді. Якщо він, т. Герасименко, дає фабриці одні тканини, то вона, т. Майорова, вимагає від фабрики одяг з інших тканин. І навпаки, коли вона, т. Майорова, дає фабриці замовлення на ті чи інші вироби, то він, т. Герасименко, докладає всіх зусиль, щоб фабрика не мала відповідної сировини для виготовлення цих виробів.

Отак і працюють: він стоїть на своєму, вона відстоює своє, а воно — підприємство — вже ледве на ногах стоїть.

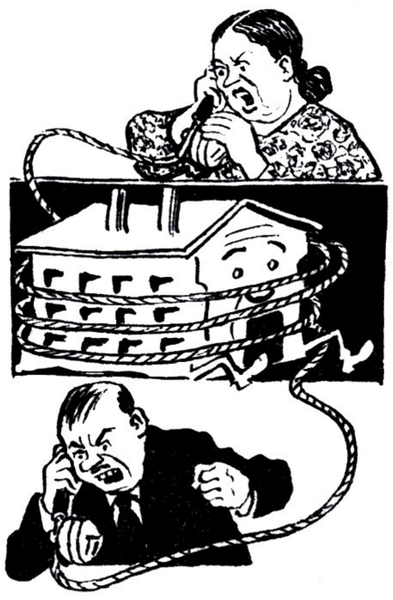

ЯК У ВИДАВНИЦТВАХ ЧАСОМ ЧИТАЮТЬ РУКОПИСИ:

Мал. О. КОЗЮРЕНКА

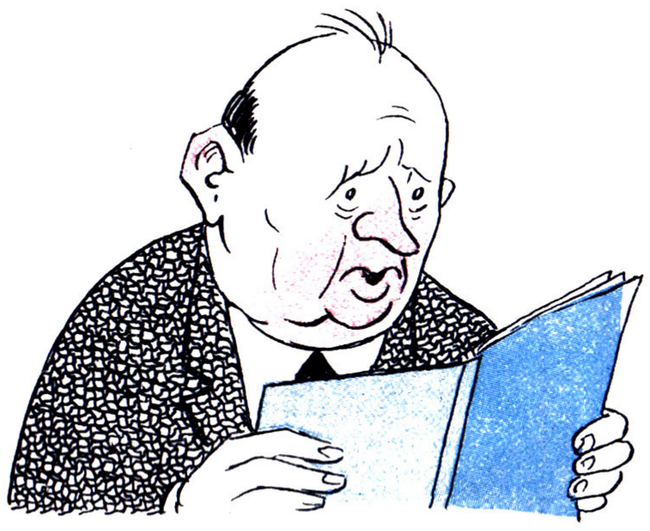

автора-початківця,

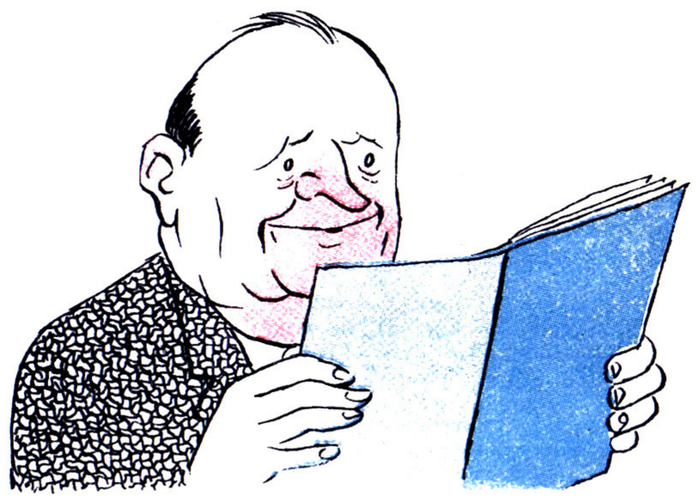

відомого автора,

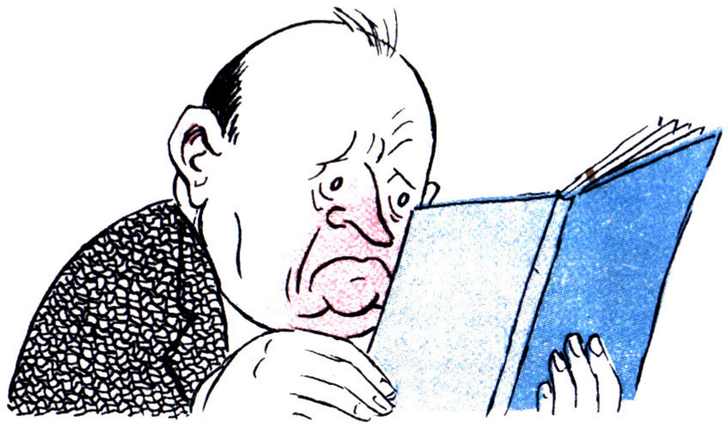

молодого автора,

керівного автора.

КОМЕНТАРІ ЗАЙВІ, або ВІК ЖИВИ, ВІК УЧИСЬ!

...І **каже Ян**: — Багате
Це поле золоте.
Пшениці хочу взяти —
Нехай у нас росте.
— Бери, вона згодиться, —
Говорить подолян, —
Родитиме пшениця
Тобі **на щастя, Ян**...

Дає молодший руку
І дивиться на лан:
— Із Польщі по науку
Приїхав, — каже Ян.

В колгоспі на Поділлі
Зустрілись два брати.

О. ЖОЛДАК (з книги «ОРЛЯТА», 1953 р.).

...Віддав йому я зерно,
Кажу, румуне мій,
Як хочеш мати щастя,
Зерно моє посій.
Кажу, на вольних нивах
Зросло у нас воно...

А далі ви все знаєте...
Ми сіяли якраз,
Селяни із Румунії
Приїхали до нас.

Приїхали **повчитися**
В колгосп великий наш.

. . . . . .

Ми з ним розцілувалися,
Мов рідні ті брати.

. . . . . .

Спасибі, каже, брате,
За дар великий твій.

М. НАГНИБІДА (з вірша «Зерно». 1949 р.).

Під віршем прізвище: ЖОЛДАК.
Читав, але скажу однак, —
Не розпізнати — що за знак? —
В якому ж вірші сам Жолдак?

Олекса ЮЩЕНКО.

„Чотійська" МТС

Кожен, хто хоч трохи знайомий з машинно-тракторними станціями Сталінської області, почувши цю назву, зниже плечима: «Дурниця... Такої в нас нема».

Але в дійсності така МТС існує. Правда, в офіціальних документах вона зветься по-іншому — Велико-Янисольською. Одначе, там, де розташована ця станція, люди частіше називають її «Чотійською». І не без підстав.

Той, хто побував у Велико-Янисольській МТС, не міг не зіткнутися з численною родиною Чотіїв. Главою цієї родини є головний інженер МТС Костянтин Михайлович Чотій. Це дуже душевна і жаліслива людина. Особливо виразно проявляються в нього ці риси характеру, коли йдеться про родичів. Справедливості ради, слід сказати, що на тих двох жінок, яких він залишив з дітьми, симпатії Чотія не поширюються. Зате як дбайливо та уважно ставиться Костянтин Михайлович до своєї третьої жони! Особливо тоді, коли вона, Терещенко-Чотій, працюючи на посаді головного бухгалтера МТС, приймає від нього черговий звіт.

— Перевитрата в тебе, Котю, по техдогляду,— ласкаво говорить дружина.

— А ти спиши... Я ж тобі нічого не кажу, коли ти переплачуєш на платтях...

— Я з дорогою душею, любий... але директор МТС опротестує...

— Хто? Лунєв? Сміливо списуй. Що нам Лунєв? Хіба мало послуг ти зробила йому особисто?

Дружина затуляє чоловікові рукою рота й шепоче:

— Тихіше... Ох, і довелося ж поламати мені голову в липні, коли Микола Васильович своїм легкачем тричі возив дружину в Слов'янськ та ганяв машину в Запоріжжя за рідним братом.

— То-то ж бо й є... Хай тільки слово скаже.

Наступного дня перед директором МТС т. Лунєвим лежить готовенький звіт про економію коштів на техдогляді за машинами. За звітом виходить, що ніякої перевитрати немає — виручили всілякі акти, уміло написані під диктовку головбуха. Все ж брови Миколи Васильовича підстрибують на лоба. Він бурмоче:

— Дозвольте, яка ж економія, коли фактичних збитків на...

Головбух Терещенко-Чотій поспішно запевняє:

— Ви тільки підпишіть, а все інше я беру на себе. Пам'ятаєте, коли ви обміняли в радгоспі «Жовтень» пальне на яблука, як я все тоді розумно залагодила.

...У гаражі МТС така ж тепла атмосфера.

Зібралися там люди різного віку і різних професій, але надзвичайно подібні один до одного обличчями і манерами. За старшого тут завідуючий гаражем Костянтин Григорович Балжі — двоюрідний брат головного інженера Чотія.

Дивиться завгар на своїх підлеглих і надивитися не може на молодців-шоферів. Ось Іван — його племінник. Ось Володимир Чердаклі — племінник Чотія. А Володимир Мамука — одночасно і його і Чотіїв племінник.

— Хлопці! Скоро осінь, а я ще будинку не закінчив. Потрібні матеріали.

Як по команді, з гаража вискакують автомашини і роз'їжджаються в різні кінці. Одна — в Червоноармійськ, друга — на станцію Рою. Незабаром покидає гараж і третя машина...

— А тепер можна і по чарочці,— говорить сам до себе Балжі.— Все в порядку.

Зовсім іншої думки про порядки в МТС Костянтин Михайлович. Йому, опікуну численних родичів, ніколи й на небо глянути. Ось телефоном скаржиться рідний брат — бригадир тракторної бригади № 2 Георгій Михайлович Чотій.

— Угробив я два трактори,— говорить молодший старшому,— надійшли запчастини.

— Гаразд,— кидає Костянтин Михайлович,— пришлемо.

Не закінчив ще Чотій віддавати розпорядження про відправку братові запасних частин, як заходить дільничний механік Кожевников.

— Що в тебе, зятьок?

— Біда, папаша,— відповідає механік-зять.— Дехто прискіпується, що сиджу я весь час біля жінки і не буваю на дільниці.

— Ану, назви прізвища тих причеп,— наливається гнівом Чотій.— Можеш вважати, що вони більше в нас не працюють.

У ремонтній майстерні МТС Костянтина Михайловича хапає за рукав токар М'ясникевич.

— Ти чим стурбована, невісточко?

— Хай завідуючий майстернею дає мені легшу й вигіднішу роботу.

Тесть Чотій на хвилинку замислюється і тут же відразу приймає рішення:

— А ти напиши на нього скаргу, тільки злу... Останнє я беру на себе...

По дорозі в контору МТС головного інженера зупиняє завідуючий нафтовим складом Портянка — хоч і далекий, та все ж родич. Він слізно молить:

— Як свій свого прошу тебе, Михайловичу, накажи ти своїй жоні списати з мене нестачу пального. Бензин же я своїм давав...

— Не сумуй, головбух зробить...

— От спасибі, от спасибі,— задрібушив Портянка.— Ти нас усіх грієш, як сонце!

Ну, як після цього Велико-Янисольську МТС не назвати «Чотійською»?

В. БІЛОУСОВ.

м. Сталіно.

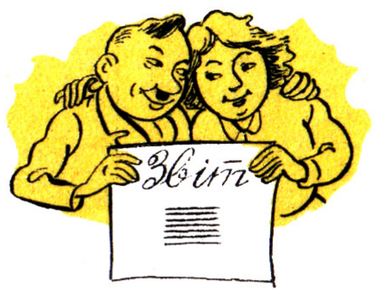

У деяких колгоспах на честь всіляких представників, що приїжджають у села, влаштовуються щедрі обіди й вечері, для яких ріжеться чимало громадської птиці. **(З листів до редакції).**

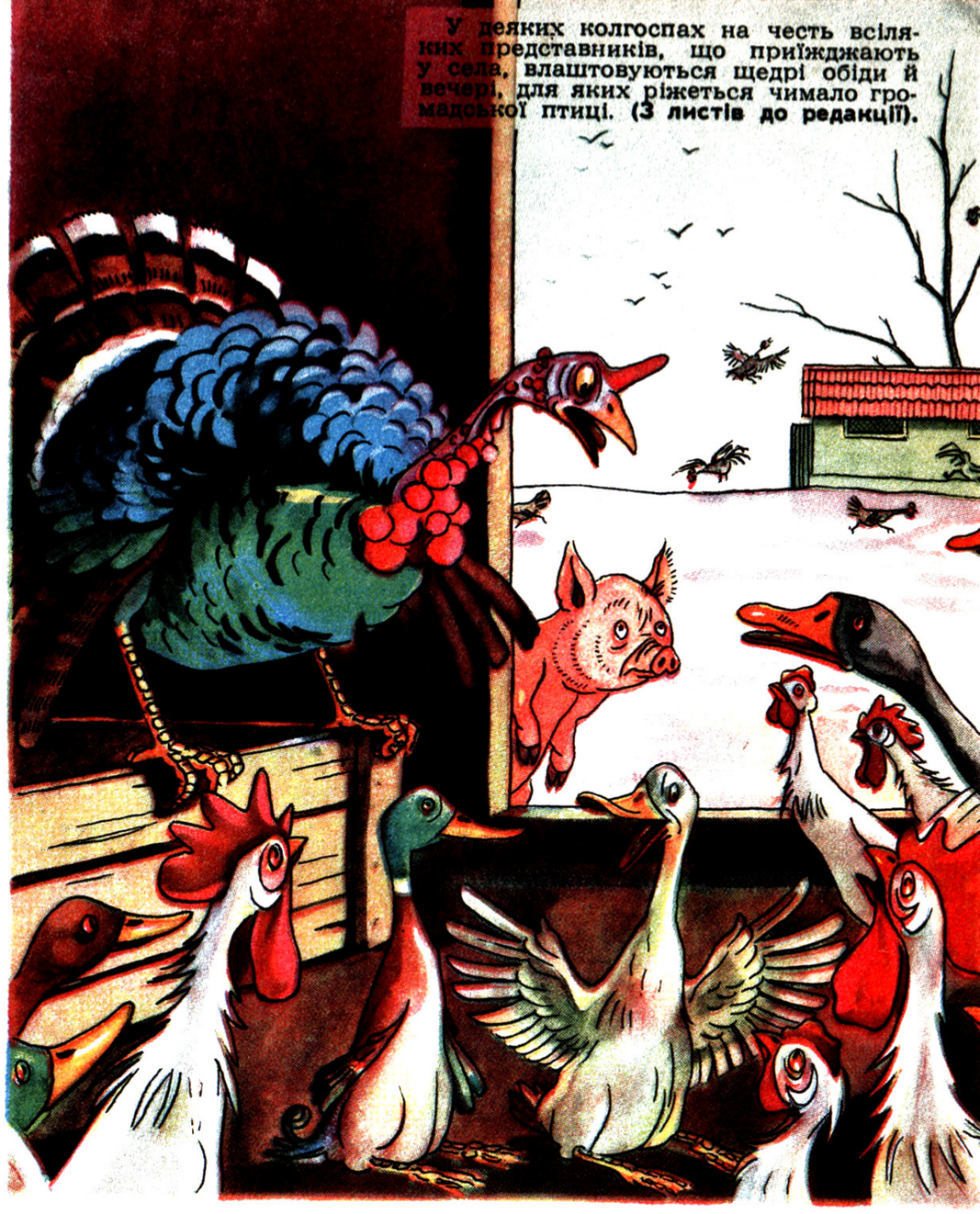

Мал. В. ГРИГОР'ЄВА

МАЙЖЕ ЗА ГОГОЛЕМ

Індик. — Я запросив вас сюди, панове, щоб повідомити неприємну новину: до нас їде ревізор!

Трапляються ще випадки, коли крамниці споживчої кооперації відмовляються торгувати художньою літературою.

Мал. БЕ-ША

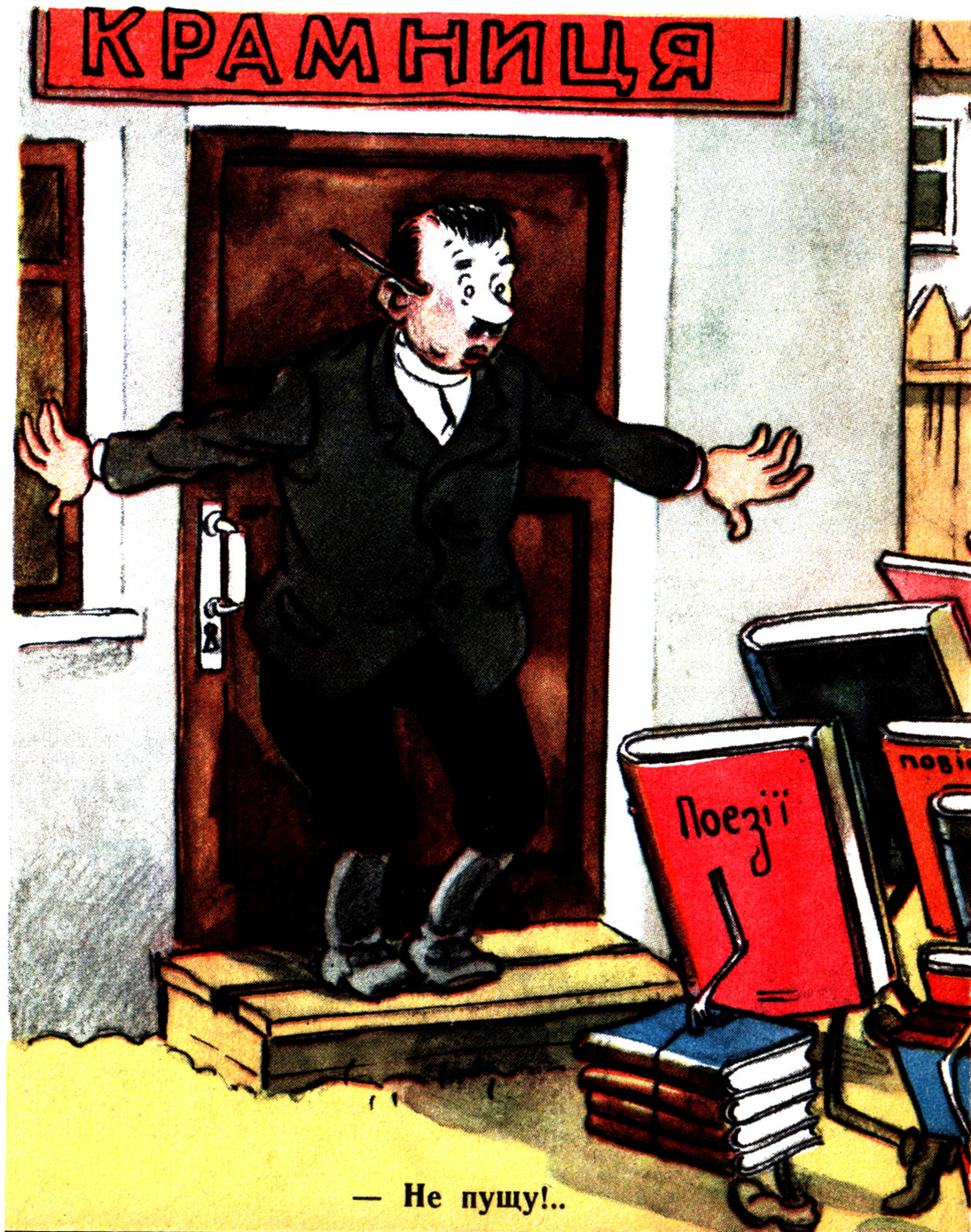

— Не пущу!..

ХТО КОГО ПОРОДИВ—

Мал. К. АГНІТА

гора мишу чи миша гору?

СУД і ДІЛО

У керуючого Будьоннівською заготівельною конторою «Головмолоко» (Сталінська область) була машина. Він її любив. Вона віджила свій вік, механічно вибула з ладу, і він списав її. Списав і написав: «У зв'язку з висновком державтоінспектора про те, що машина «ГАЗ-АА» УУ 34-24 технічно несправна і до експлуатації непридатна, наказую: звільнити шофера Свириденка Івана Олександровича з 17/VI-1954 р. і виплатити йому двотижневу вихідну допомогу».

Правильно зробив керуючий заготконторою «Головмолоко»?

— Ні, неправильно,— сказав народний суддя Будьоннівського району т. Воробйов.— Машини нема, а асигнування на утримання шофера залишилися. Отже, поновити І. О. Свириденка на роботі.

Поновили. І ставку шоферську зберегли. А роботу, за відсутністю машини, йому запропонували іншу, не шоферську.

— Не хочу! — категорично заявив І. О. Свириденко.

І вісім днів зовсім не виходив на роботу.

На дев'ятий день керуючий заготконторою «Головмолоко» звільнив порушника з роботи і знову сплатив йому двотижневу компенсацію.

Правильно він зробив?

— Ні, неправильно,— знову заявив суддя т. Воробйов. І знову виніс рішення: І. О. Свириденкові заплатити за вимушений прогул і на роботі поновити, бо в штатному розписі є вільна шоферська ставка...

Одержав здирник Свириденко «за вимушений прогул» і далі продовжує «невимушено» байдики бити.

Що й казати, є ще на світі розсудливі судді!..

ПЕРЕД ЗБОРАМИ

Уроки

Директор наш прийшов на збори
Точнісінько у вісім..
«Не може бути! — всі говорять.
Щось, певно, здохло в лісі».

Щоб зрозуміло й ясно стало,—
Ми вносимо поправку:
Ніщо у лісі не здихало —
Було начальство з главку.

Юрій КРУГЛЯК.

— Страшенно почали завантажувати учнів. Мій Коля, повернувшись додому, відразу ж сідає за уроки. Буквально не залишається жодної вільної хвилини. Поробить уроки, повечеряє й спати.

— Скажіть, будь ласка!..

— Вірите, навіть читати нічого не може. Недавно купила я «Сестру Керрі» Драйзера, дала йому, щоб прочитав, а він тільки рукою махнув, мовляв, не до сестри...

— Так, але ж «Сестра Керрі» не зовсім підхо...

— А щоб погуляти, так про це й мови не може бути... Приходили до нас сусіди, сідали ми всі разом за карти... а тепер через ці прокляті уроки ніхто й порога не переступає.

— Пробачте, але...

— А кіно... Давай, кажу, Колю, поведу тебе на нову картину. Там на афішах написано: «Діти до шістнадцяти років не допускаються». Напевно, цікаво. А він: «Та що ти, у мене ще дві задачі не зроблені».

— Вибачте, але я не розумію...

— Я вже не кажу про те, щоб випити по чарці з товаришами. Заходить цими днями один...

— Даруйте мені, але скільки років вашому синові?

— Синові? Чотирнадцять. А хіба що?

— І він у вас гуляє в карти, п'є горілку, дивиться недозволені для його віку фільми?

— Що ви, що ви! Мій Володя — зразок вихованості і слухняності...

— Я нічого не розумію. Хто ж тоді Коля?

— Ах, боже мій! Коля — це мій чоловік. Ми так бережемо здоров'я нашого Володі, що ось уже другий рік Коля готує за нього уроки.

В. АФАНАСЬЄВ.

В ЧОТИРИ РЯДОЧКИ

Мчить широкими шляхами
Пересувка з «циркачами»:
В цьому році восьмий раз
«Цирк» везе вона до нас.

* * *

Наш завклубом Стах Іван
Записав в робочий план:
«В будні дні в нас грає бубон
А в святкові — барабан».

* * *

По-хазяйському Кіндрат
Догляда своїх телят:
На прогулянку щодня їх
Випуска в колгоспний сад.

П. ГАЙ.

ЗАМІТКИ ПЕРГАНЕВОКІ ПРО ДІЛА СПОЖИВСПІЛЧАНСЬКІ

perec-ua.

perec-ua.

ТАК ВОНИ ТОРГУЮТЬ

У Хмільницькому районі (Вінницька область), де головою райспоживспілки т. Гречанюк, а зав. торгвідділом т. Крисько, у крамницях ССТ, як і райцентра, часто не буває товарів широкого вжитку.

(З листа до редакції).

У крамниці продавець
Цілий день дрімає.
Увіходить покупець:
— Мило є?
— Немає!
— Ну, то дайте сірників,
Соди, що для тіста!..—
Продавець бурмотів:
— Не підвезли з міста!
— Ну, то солі, зокрема,
Відпустіть хоч пачку...
— Вам же сказано: нема!
Киньте цю балачку!
— Ну, то, може, є у вас
Вермішель чи дріжджі?..—
Продавець аж здивувався:
— А ви що — приїжджі?!

— Ну, а совість, хоч яка,
Є в вас? Хочу знати!..
— То в Криська й Гречанюка
Можете спитати!

Їм лиш «звіти» аби з рук,
Покупця не чують!
...Так Крисько і Гречанюк
Вже давно торгують.

„СПОЧИВСПІЛКА"

Райспоживспілка Чернігівського району (Запорізька область) працює вкрай незадовільно. Її голова т. Василенко не дбає про поставку населенню потрібних продуктів і товарів, бо дивиться він на свою роботу, як на тихий спочинок.

(З листа до редакції).

Глянеш тут у магазини —
Ні цукерка, ні рибини.
Бо нероба-голова
Літо й зиму спочива.
То гуляє він надворі,
То посидить у конторі,
То пройдеться в виконком
І поплеще язиком.
То чита щось у газеті,
То гукне, щоб в кабінеті
Був порядок і комфорт!
Не робота, а курорт!

А в крамницях чути фразу:
«...Ще не їздили на базу.
Є вино лиш і горілка!..»

Отака тут... «спочивспілка»!

ГОЛОВА ПІДПРИЛАВКА

Голова правління Грицівської райспоживспілки (Хмельницька область) т. Назаришин запровадив ганебну практику продажу ходових товарів з-під прилавка. Про потреби споживачів не дбає. У крамницях нема найпотрібніших товарів.

(З листа до редакції).

І цвяхи, і мило,
Й звичайну булавку
Дає Назаришин лише з-під прилавка.
Дає спідтишка,
Чи, як кажуть, «по блату»:
То другу близькому,
То куму, то свату.
Сидить під прилавком
(З якого вже часу!)
Й немає коли
Завезти навіть гасу.
Вилазить тоді він лише
З-під прилавка,
Як треба писати
Для області «справку».
Про те, що, мовляв,
«І тепер, як і влітку,
Щодня торговельну
Поліпшую сітку!»
А люди говорять:

«Заплутана справа!
Бо «сітка» прогнила
І сильно дірява!»
Минають отак
Четверги, понеділки...
Питаю:
— А що ж голова споживспілки? —
У відповідь чую
Істотну поправку:
— Та він же
Скоріш... голова «підприлавка»!

* * *

До речі, хай про все це прочитають керівники «Укоопспілки». Ми не знаємо, чи до вподоби їм така поезія, а тому спеціально для них скажемо прозою:

— Шановні керівники шановної «Укоопспілки»! Коли ж ви, нарешті, по-справжньому налагодите торгівлю у сільських споживчих товариствах? Коли, нарешті, замість обіцянок, папірців, протоколів і резолюцій — ви діловою, сумлінною працею повернете лицем до покупців усі крамниці споживчої кооперації?

Степан ОЛІЙНИК.

Мал. Л. КАПЛАНА

ПРО БИКА, ВІД ЯКОГО ЖДУТЬ МОЛОКА

Головний санітарний лікар Краснооксянського району (Одещина) ухвалив закрити місцевий маслосирзавод. Закрити й не відкривати його доти, доки завод капітально не відремонтують, не викачають з його підвалів грунтових вод, не підведуть водопроводу, каналізації й т. д. і т. п.

Комісія Одеського тресту «Маслосирпром» оглянула завод і прийшла до висновку, що шкурка вичинки не варта: не можна відремонтувати те, що не ремонтується. Будинок заводу аварійний, для виробництва зовсім непристосований. Капітально ремонтувати таку руїну — значить викинути гроші на вітер.

Тоді виконком Краснооксянської райради і райком партії написали листа до Міністерства промисловості м'ясних і молочних продуктів УРСР: заплануйте, мовляв, дорогі товариші, на 1955 рік будівництво нового заводу. Поголів'я худоби в нас з кожним роком росте, молока більшає, а завод, що обслуговує два райони — наш і Чорнянський, ось-ось розсиплеться. Дуже просимо, збудуйте новий завод!

— Збудуємо,— відповіли з Укрголовмаслосирпрому,— обов'язково збудуємо. В 1956 році підготуємо всю документацію, а в 1957 — почнемо будувати...

А що ж робити до 1957 року? Де взяти ті кілька сот тонн масла, сиру, казеїну та іншої продукції, які за планами Укрголовмаслосирпрому повинен дати старий Краснооксянський завод?

Санітарний лікар закрив завод і не відкриє, доки його капітально не відремонтують. А ремонтувати його не можна. Так від якого ж бика Укрголовмаслосирпром хоче одержати молока?

Дев МІХЕЛЬСОН

Засідання товариства англо-американської дружби в Діп-Дічлінзі проходило в присутності поважних осіб.

З англійського боку були професор Бампс, відомий своєю теорією про те, що все в історії йде по кругу. І підпилий Ральф Компост, який любив побазікати про сільське життя.

Американську делегацію представляли професор психології Йельського університету Сай Косіс і генерал «крові й пострілу» Джо Бродлі.

У кріслі голови сидів худий, лисіючий, злий Річард Гаргулья.

Гаргулья. Дорогі друзі! Серед наших гостей є багато американських солдатів з навколишніх аеродромів. Та хай цей факт не бентежить англійців. Вони не повинні хвилюватися, якщо когось із них покалічить американський джіп, якщо їхні оранжереї будуть знищені американськими реактивними винищувачами, якщо вони місяцями не зможуть заснути, якщо, нарешті, будуть зруйновані їхні ферми. Все це, мої любі друзі, неминуче в мирний час. Дайте відповідь на моє перше запитання: «Чому всюди ненавидять американців, незважаючи на наше бажання бути друзями?» Відповідай, Ральф Компост.

Компост. Я вважаю, що наша дружба нагадує гнилі помідори, в яких більше води, ніж вітамінів.

Генерал Бродлі. Ніякої води! Я люблю нерозведену горілку. Я хочу, панове, щоб ви зрозуміли, що ми хочемо бути вашими друзями. І справді, що б ви робили, кляті лейбористи, якби американські бізнесмени не давали вам грошей? Та ви б здохли з голоду.

Професор Бампс. Пробачте, генерале, але хіба ви не знаєте, що в Англії зараз при владі консерватори?

Генерал. Не бачу ніякої різниці.

Гаргулья. А яка думка професора Косіса?

Професор Косіс. З точки зору психології, Америка, з одного боку, є доброю мачухою, яка всім постачає сухе молоко, яєчний порошок і т. д. (за що її люблять і ненавидять), а, з другого боку,— суворим вітчимом, який захищає слабких.

Голос. Наприклад, Гватемалу!

Генерал. Ще одна така образа державного прапора США і я накажу стерти з лиця землі Діп-Дічлінг.

Гаргулья. Друзі, прошу не хвилюватися! Краще дайте відповідь на таке питання: «Чим пояснити те, що, незважаючи на все своє миролюбство, янкі вимушені тримати свої війська в усьому світі?»

Голос. Не миролюбство, а самолюбство!

Професор Бампс. Ще раз прошу вибачити. Постараюсь відповісти на це питання. Всім відомо, що існувала Римська імперія, Іспанська імперія, а тепер зразкову імперію створюють американці. Кінець кінцем, навіть у крикеті гра йде по кругу... все поле йде по кругу... І по кругу... (професор падає).

Гаргулья. Боже мій! Він знепритомнів! Я вважаю, що на цьому ми закінчимо наше засідання. А наших миролюбних друзів з 65-ої групи стратегічної бомбардувальної авіації я попросив би підібрати своїх п'яних солдатів і відправити їх на базу. Дякую вам, друзі, і запам'ятайте наше гасло: краще ніякого існування, ніж мирне співіснування.

«ДЕЙЛІ УОРКЕР». (Лондон).
Переклад з англійської.

Під час поїздки до США Лі Син Ман, виступаючи в американському конгресі із зухвалою палійською промовою, закликав американський уряд зірвати перемир'я в Кореї й розв'язати нову війну в Азії.

— Динамічна людина цей Лі Син Ман. Треба тільки зачинити вікна, щоб бува не вистрибнув, як покійний Форрестол... Він ще нам згодиться.

(Газета «СКИНТЕЙЯ», Бухарест).

Азіатські народи відмовилися від участі в «пакті оборони Південно-Східної Азії» (СЕАТО). Майже всі учасники пакту — США, Англія, Франція, Австралія, Нова Зеландія — не азіатські країни.

Мал. О. КОЗЮРЕНКА

В. о. азіатів.

Нотатки ПРО ЇХНІ ПОРЯДКИ

СІМЕЙНИЙ СКАНДАЛ

В американському місті Фенікс-Сіті (штат Алабама) заварилася велика колотнеча. Почалося все з того, що кандидат в генеральні прокурори штату під час виборчої кампанії пообіцяв очистити місто і весь штат від гангстерів. За таку сміливу обіцянку він заплатив дуже дорогою ціною: гангстери його вбили.

Стривожений цим випадком, губернатор штату Алабама Пірсон оголосив у місті Фенікс-Сіті стан облоги. Гангстери теж в боргу не лишилися. Вони пообіцяли вбити губернатора і його дочку...

Громадяни штату Алабама цим подіям не надають майже ніякого значення. Вони певні, що чвари між властями й гангстерами тривати довго не можуть. Мир і згода не забаряться запанувати між ними, бо це — одна сім'я, одна рідня, одна банда.

ВБИВЧА МАТЕМАТИКА

Один англійський «вчений» підрахував, що за часів Юлія Цезаря потрібно було витратити біля 75 центів на вбивство людини. За часів Наполеона для цього потрібно було вже 3000 доларів. Під час громадянської війни у США ціна піднялась до 5000 доларів.

У першу світову війну,— твердить цей «вчений»,— ціна вбивства дорівнювала приблизно 21000 доларів, а в другій світовій війні — 85000 доларів.

«Учений» підрахував також, що при використанні водневих бомб можна буде вбивати людей всього за два долари 80 центів.

Що й казати, це справді велике — за своїм цинізмом — наукове відкриття!

Семен ГОРДЄЄВ

ОСІННЬО-ЗИМОВІ МОТИВИ

— Чом це так воно трапляється,—
Знов питають читачі,—
Тільки осінь починається —
Вмить від сплячки прокидаються
Комунгоспу діячі.

Лиш учора нашу вулицю
Так розрили з краю в край,
Що від страху кожен щулиться:
Хоч не хочеш, а стрибай!

Було літо благодатнее,
Теплі дні. Тоді якраз
І належало б згадати їм
Про опалення і газ.

Пропустили, непробачливо,
Літо красне діячі.
А тепер «авралять», бачите,
В холоднечу і в дощі!

Вернуть землю он під зливою,
Щоб добратися до дна.
І частенько творять лівою
Те, що права і не зна...

— Чом це так воно трапляється:
Тільки стужа настає —
І покрівля розкривається:
Надбудова починається!
(Треба фактів? Факти є!).

Я веду до того розповідь,
Що годилося б часом
Тут промчати комунгоспові
Не в машині, а пішком!

Переклад з російської.

РВЕТЬСЯ НА П'ЄДЕСТАЛ

Мал. І. АЛЕКСАНДРОВИЧА

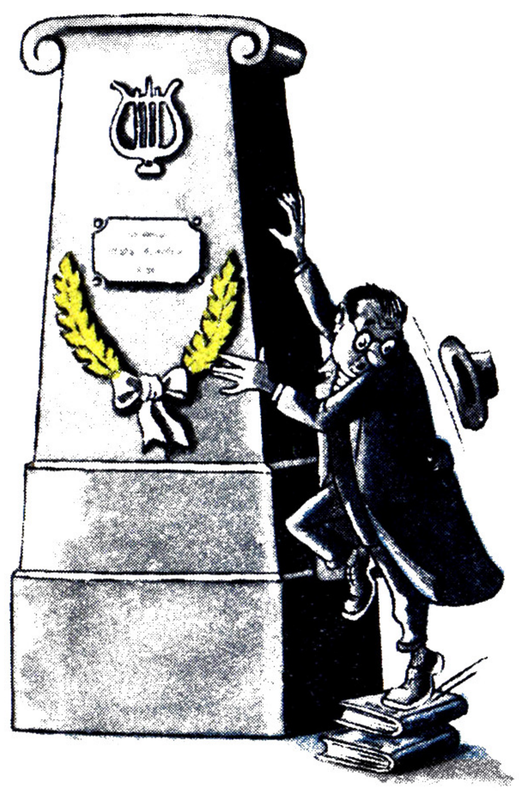

Зависоко.

Задачі та ГОЛОВОЛОМКИ

Задача № 1.

На Ждановській кондитерській фабриці було 50 тонн цінної фруктово-ягідної сировини. З них 30 тонн згнило, а 20 тонн невідомо де зникло.

Кому від цього буде гірко: директорові фабрики т. Ломбарду, який бачив, як гинула цінна сировина, чи начальникові Сталінського обласного управління промисловості продовольчих товарів т. Платонову, який не хотів бачити, як вона гине?

Задача № 2.

За 1948—1954 рр. мисливець Кіншаков виловив на території Балаклійського, Петровського та Олексіївського районів на Харківщині 47.898 штук ховрахів.

Скільки десятків тисяч шкідників можна було б знищити, якби сконструйований Кіншаковим зручний і дуже простий капканчик міг пробитися на колгоспні лани крізь бюрократичні хащі Управління по боротьбі з шкідниками сільськогосподарських рослин Міністерства сільського господарства УРСР?

ДЕ ГУСТО, А ДЕ ПУСТО

Хто купив собі фуфайку-тілогрійку балаклійської артілі «Швейпром» (Харківська область), тому нічого боятися морозу. Боятися йому треба людям на очі показатися у цій фуфайці, бо пошита вона за принципом: де густо, а де пусто. Якщо, скажімо, в одному рукаві вати зовсім немає, то в другому її вдвічі більше, ніж треба. Якщо одну полу аж розпирає од тієї вати, то друга, навпаки, аж просвічується,— така вона тоненька та благенька.

Вже не одного покупця «нагріли» своєю продукцією голова артілі «Швейпром» т. Ананьєв та технічний керівник т. Бондаренко. Є надія, що і їм самим теж скоро жарко стане,— така тілогрійка швидко може перетворитися на лобогрійку.

УКОМПЛЕКТУВАЛИ...

Колись про малокваліфікованого хірурга говорили: «З трьох оперованих у нього вмирає четверо!»

Приблизно отакими «хірургами» укомплектовано й Яблунівську МТС, одну з найвідсталіших у Хмельницькій області.

У головного інженера цієї МТС т. Зінькова з 25 відремонтованих комбайнів у гарячі дні жнив простоювало 15.

Траплялось таке тому, що у Зінькова до того складний організм, що його обов'язково треба регулярно вимочувати у розчинах, міцністю не нижче 40 градусів. Інакше той організм не буває життєздатним.

До недавнього часу тут працював бухгалтер Чайчук і досі працює його помічник Катерняк, організми яких теж подібні до Зінькового, як дві краплини самогону.

Майстернею МТС призначили були завідувати інженера-економіста т. Гараніна. З таким же успіхом його можна було б призначити капітаном пароплава або шеф-поваром дієтичної їдальні.

Директор МТС т. Фещук керує виробництвом без відриву від письмового стола. В колгоспах, у тракторних бригадах він буває тільки нальотами, та й то рідко.

Ні, не доведуть до добра відсталу Яблунівську МТС операції таких «хірургів»!

БІДОВА ПОСТАНОВА

Узинський народний суд (на Київщині) незаконно займав приміщення, яке належить колгоспові ім. Хрущова. Займає він його й тепер, хоча ще в березні цього року виконком Узинської райради виніс рішення, в першому параграфі якого було сказано:

«Доручити нарсудді т. Мірошниченку ПІДШУКАТИ відповідне приміщення для нарсуду»...

А в другому параграфі відзначено:

«Довести до відома виконкому Київської облради депутатів трудящих про те, що відповідного приміщення для розміщення нарсуду в райцентрі Узин НЕМАЄ»...

Не можна сказати, що нарсуддя не виконує рішення. Він, згідно параграфа першого, уперто шукає приміщення, якого, згідно параграфа другого, «в райцентрі немає».

Як тут не поспівчувати узинському судді!

Адже такою головоломкою можна було б забити баки навіть премудрому Соломонові.

Чудеса в РЕШЕТІ

ЖЕРЕБНІ СВИНОМАТКИ

Виконком Снятинської райради (Станіславщина) розіслав районним та обласним організаціям рішення XI сесії райради про підсумки виконання плану розвитку тваринництва в районі та про підготовку до зимівлі худоби. Серед переліку досягнень снятинських тваринників у постанові наводиться, зокрема, таке:

«Конюх колгоспу ім. Жданова Солтисик Андрій Іванович від 12 свиноматок одержав 12 лошат».

Важко, звичайно, повірити, що в Снятинському районі свиноматки поросяться... лошатами. Але, з другого боку, рішення сесії райради скріплене печаткою й підписами голови виконкому райради т. Худяка й секретаря виконкому т. Мошуна.

НОВИНКА ЗИМОВОГО СЕЗОНУ

Мал. З. ТОЛКАЧОВА

Апарат «Мені не слизько» (в ті міста завозити рекомендується, де міськради не дбають про вулиці).

МАТУСИНІ ПАНЧІШКИ

Жила в господі Киця білолиця,
І був у Киці син
Один.
І так вона його любила,
Що й розказать не сила.
Не те щоб, скажем, принести
водиці,
Вмиватися його не заставляла
Киця.

На вулицю боялась випускати
Хіба що у садочок біля хати.
А щоб не бив, гуляючи, він ніжки,
Зв'язала з вовни синові панчішки.

Раз вийшов котик погуляти в сад.
Де не взялись собаки,
Він назад!
Дугою вигнув спину і подався...
На дереві, напевне, врятувався б,
Та капосні панчішки підвели,
Ті, що на лапах в котика були.
Бо скільки не плигав і не хапався
За дерево,
Одразу ж одривався.

. . . . . .

Попасти псам на зуби — то
не смішки.
Підводять іноді матусині панчішки!

М. БІЛЕЦЬКИЙ.

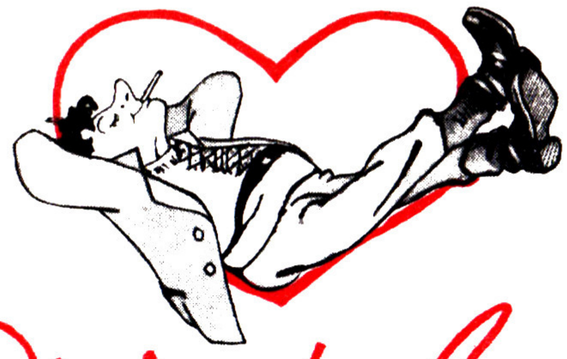

Доженився!

Ще як був я нежонатим,
Залицялися дівчата.
Походжав я наче туз,
Набакир носив картуз,
Співав краще солов'я,—
Чарував дівчаток я.
А вони, бувало, ходять,
Попід руки мене водять.
От почав я міркувати,
За дружину котру брати...

Одружився на Катерині —
Є добро у неї в скрині.
І не думав працювати,
Бо вона ж така багата!
Та моторна Катерина
Не посидить ні хвилини.
То їй прати, то їй шити,
Не дає спокійно жити —
У колгосп жене робити.
Як не йду, то ладна бити...

Взяв і кинув Катерину —
За дружину взяв Марину.
Ой, якби ви її знали,
Ви б мені не докоряли:
День у день вона в артілі,
Дома — тільки у неділю.
Говорю: «Не йди!» — Не слуха,
Пропускає мимо вуха.
Все вона громаді служить,
А про мене їй байдуже:
Ходжу дідом — не побриє,
Як замерзну, то не вкриє,
Не почуха мені спини —
Гірша ще від Катерини.

Перейшов я до Параски,
Не знайшов і тут я ласки.
Що сама їсть, тим годує,
Ходи босий, то не взує,
Не подасть мені онучі —
Їй-бо, думав, що замучить.
Її хвалять у газеті,
Вона знята на портреті.
Я на піч — погріти ноги,
А вона говорить строго:
— Ти в колгосп іди роби
І мене ти не ганьби...

Все одно не підкорився —
На Оксані оженився.
Ну Оксана, так Оксана!
Й тут собача мені шана.
В мене сиві брови й вуси,
А вона жене на курси:
— Чом сидітимеш ти дома
Неученим, без диплома?
Що ти, домогосподарка? —
Та пере мене, аж жарко...
Я ж нічим їй не вгоджу —
Зліз на піч я та й лежу...

Саме віхола гуляла,
Як вона мене прогнала.

А куди ж тепер, їй-право,
Чи наліво, чи направо?..
Стариною потрушу,
Катерину попрошу.
Може, прийме Катерина —
В неї ж є моїх три сини.
Може, зжалиться Марина —
В неї теж моїх два сини.
До Параски попрошуся,
Може, з нею помирюся.

Не прийняла Катерина,
З хати вигнала Марина
І у третьої, в Параски,
Не знайшлось ні краплі ласки,
А Оксана, колись мила,
Й до порога не пустила...

Я підпер плечем ворота —
Отаку зажив турботу.
Тільки віхола зла свище,
Та по лисині періщить.
Змерз, трушуся, посинів,
— А де ж сором у синів?..

От до чого я дожився,
Оце так я доженився!

Фросина КАРПЕНКО.

с. Хороше,
Петропавлівського району,
Дніпропетровської області.

Мал. С. САМУМА

У ряді шахтоуправлінь Донбасу молодих спеціалістів примушують працювати в канцеляріях.

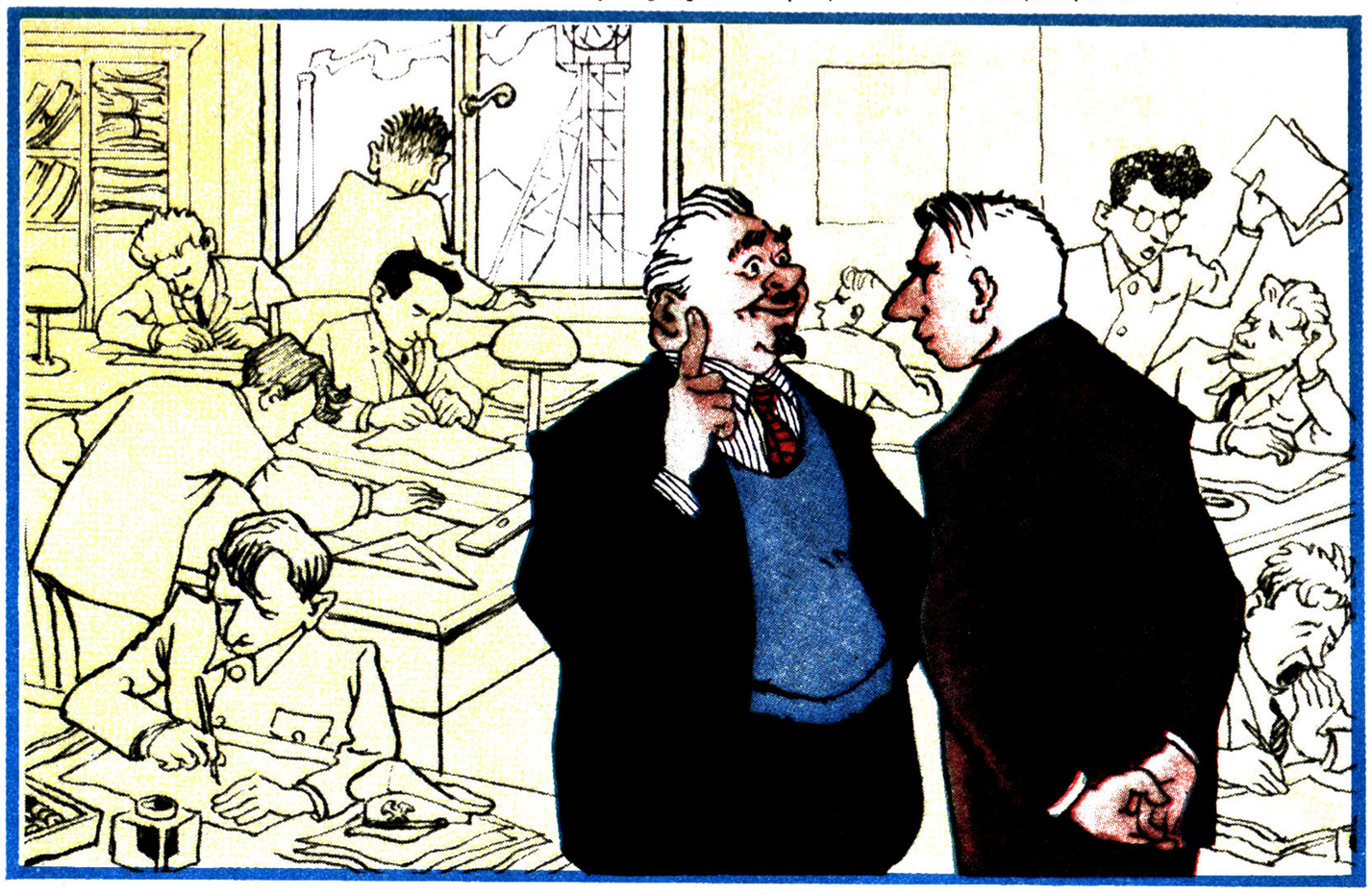

Керуючий. — Я молодим спеціалістам спуску не даю. Вони в мене всі перед очима!

ЗАМОРИНА КОНТОРА

Степан Іванович Замора керує відділом по будівництву в колгоспах у Дворічній на Харківщині. Керує він не особливо добре, будує не дуже швидко: виконання плану будівництва тваринницьких приміщень він провалив з тріском.

Але поглянули б ви на Степана Івановича, коли він сидить у своєму кабінеті.

Кругом його столу завжди повно людей. І майже всі вони біля Замори упадають, в очі йому заглядають, руки тиснуть вдячно.

Що ж це за люди і чого вони так линуть до Степана Івановича?

Всі його поклонники і прихильники — то все «підрядчики», спритні та моторні молодчики, мандрівники-будівники. Багато назбиралося їх у Дворічній, з різних країв позлітались вони.

Коли в якомусь колгоспі треба щось будувати, а будівельну бригаду в ньому не зуміли чи не захотіли організувати, — «підрядчики» тут як тут: наче з землі виростають.

І до чого ж беручкі хлопці, ці «підрядчики»!

Двоє таких майстрів, якісь зайшлі здалека Мерзликін і Стрюк, лише за спорудження корівника в колгоспі ім. Свердлова поцупили тридцять три тисячі карбованців.

Інші, не менш спритні муляри, побудували в колгоспі ім. ОДПУ корівник за 40 тисяч карбованців. Будівництво свинарника в артілі ім. Молотова дало «підрядчикам» 28 тисяч карбованців.

Замору не приголомшують ці страшні, по-дурному розтринькані суми. Він направо й наліво підписує та затверджує договори й акти про завершення будівництва.

От тому біля нього й упадають так «підрядчики», тому вони й оточили його такою пошаною. Їм не часто доводиться надибувати такі контори, як у Степана Івановича Замори...

П. ЛЯШЕНКО.

ДОСВІДЧЕНИЙ КУЛІНАР

Мал. БЕ-ША

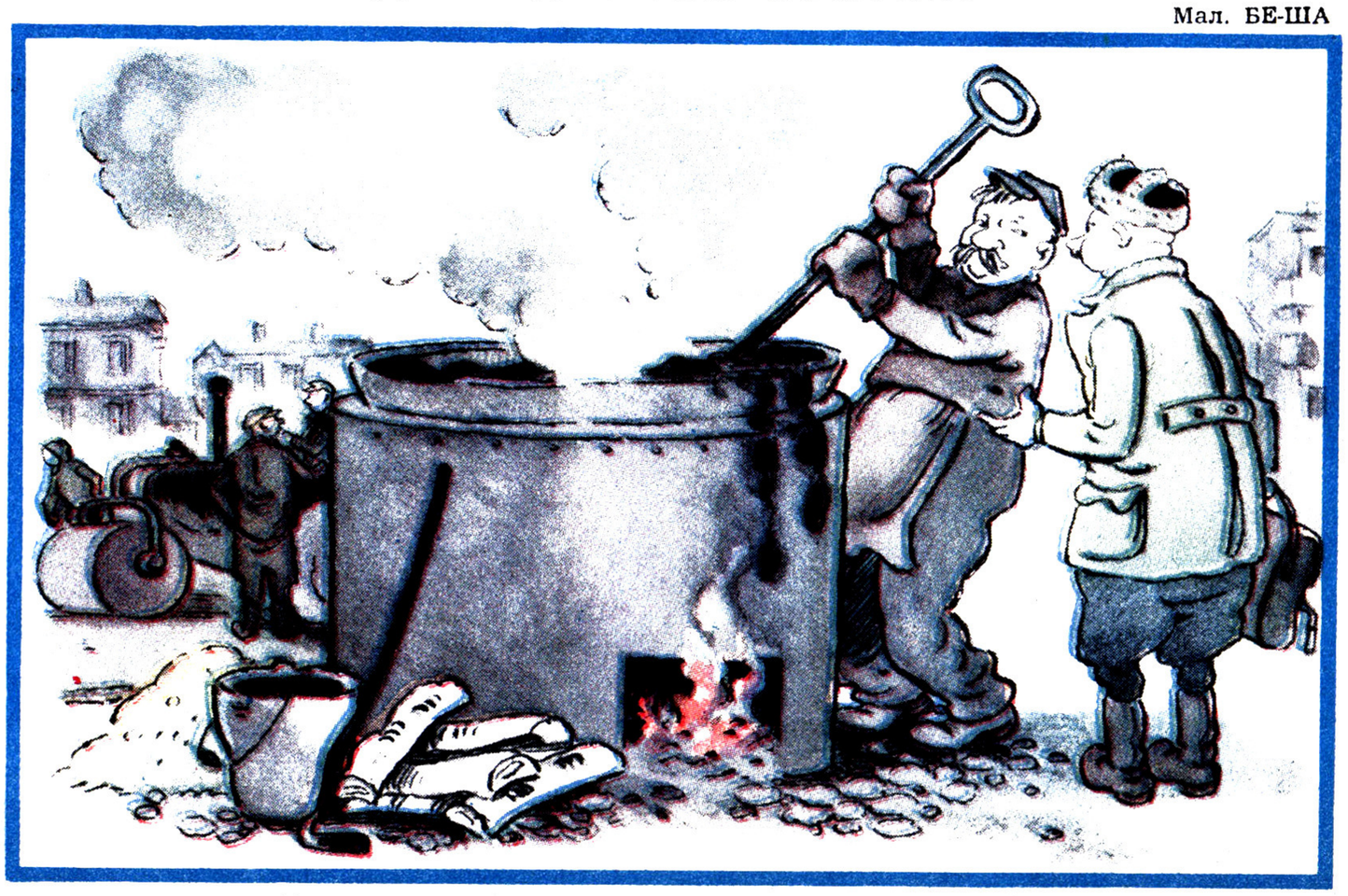

— Молодець, дядю Стьопо! Чудово асфальт варите... Де ви працювали раніш?

— Звільнили з їдальні... поваром працював.

Відсканував і опрацював
Олег Леськів
http://perec-ua.livejournal.com

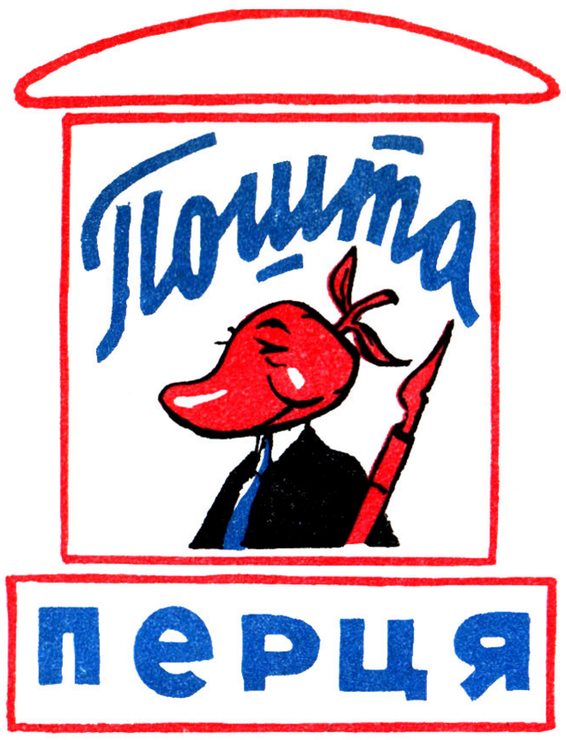

ЛЮБИЙ ПЕРЧЕ!

У наших краях уже співають такої коломийки:

З Ділятина на Яблунів
Простяглась дорога,
Не ходи по ній, мій друже,
Поламаєш ноги.

У цій коломийці немає ні краплі вигадки. По дорозі від Ділятина до Яблунова справді ходити небезпечно. Щоб пройти через кладку, яка править за міст у селі Білі Ослави, треба бути добрим акробатом, бо легко там полетіти, як кажуть, з мосту та в воду.

Незважаючи на такий тяжкий шлях, давно ходимо ми зі скаргами до Надвірнянської шляхово-експлуатаційної дільниці. Але її начальник т. Васильєв, видно, добре запам'ятав нову коломийку, бо ні сам на дорогу не виходить, ні робітників туди не посилає.

Д. БУРАТЧУК, І. ГЕВКА,
П. СТРУК та інші.

Станіславська область.

ДОРОГИЙ ПЕРЧЕ!

Колгосп імені Хрущова закупив на 25 тисяч карбованців матеріалів і уклав з Вінницькою конторою «Сільелектро» договір на будівництво лінії електропередачі. Почали було електрики роботу. Але тут де не взявся начальник Тульчинської контори радіозв'язку т. Коган. «Не дам перетинати мою радіолінію вашою електролінією»,— заявив він. Зчепилися електрики з т. Коганом, заплуталися в проводах і — ні з місця.

Ми дуже просимо тебе, Перче,— допоможи, будь ласка, нашим електрикам виплутатись швидше.

Яким КІШИК,
бухгалтер колгоспу.

ШАНОВНИЙ ПЕРЧЕ!

Ждемо ми, ждемо, та ніяк діждатися не можемо дров і вугілля, які Березівський міськпаливзбут повинен був за договором відвантажити нашій школі ще до 1 вересня цього року. «Зачепилися десь наші дрова за пень і нема їх по сей день» — невесело жартують учителі.

Та чи до жартів, коли у вікно зима заглядає? Почали й ми частіше заглядати до кабінету директора Березівського міськпаливзбуту т. Милованова. Довго оббивали пороги, доки добилися, щоб т. Милованов показав нам свою гарячу любов до школи.

— Вугілля,— заявив він, — я вам не дам, а дрова, можливо, одержите. Тільки невідомо, коли...

Отже, Перче, якщо ти не бачив, як тягнуть через пень колоду, заглянь до Березівського міськпаливзбуту.

Там побачиш...

М. МАКСИМЕНКО,
директор середньої школи.

Іванівський район, Одеської області.

ПЕРЕЦЬ ДОПОМІГ

★ У замітці «Безкінечна мотузочка» (Перець № 15) розповідалося про те, що нотаріус першої Мукачівської нотаріальної контори (на Закарпатті) Зеленко В. Ф. порушувала радянські закони, обдурювала органи юстиції.

Наказом по Міністерству юстиції УРСР Зеленко з роботи знято.

★ Про те, що гр. Реньє І. І. довгий час ніде не працює, пише в різні організації та установи наклепницькі листи, писалося у фейлетоні «Ябедник» (Перець № 19). Факти, наведені у фейлетоні, ствердились. Прокурор міста Суми порушив проти Реньє кримінальну справу.

★ У листі до редакції гр. Кудрявцев В. Г. поскаржився, що Садгірський райкомунгосп (Чернівецька область) довгий час не реагує на його заяви про ремонт квартири.

Після перевірки листа факти повністю ствердилися. За бездушне ставлення до скарг і заяв трудящих завідуючого комунгоспом Старовєрова та начальника рембудконтори Литвинюка з роботи знято.

Квартиру гр. Кудрявцева відремонтовано.

★ Редакція одержала відомості про те, що працівники Охтирської райконтори «Заготскот» (Сумська область) привласнюють великі суми державних грошей. Факти після перевірки ствердились. Керуючого райконторою Горєлова, колишніх завідуючих базою Скирту та Скибина, а також закупників Гетьмана і Щалібова з роботи знято.

Матеріал про їх зловживання передано прокуратурі Охтирського району.

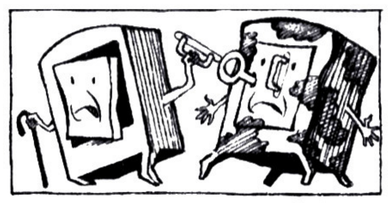

ДРУЖЕ ПЕРЧЕ!

Дружківський міськпромкомбінат (Сталінська область) відвантажив обкомам комсомолу України залізні шафи. Всі вони зовні схожі одна на одну, але якості мають різні: одні не відкриваються, бо немає ручок; другі не стоять, бо немає ніжок; треті не закриваються, бо ключів бракує, четверті обляпані фарбою так, що й підійти до них страшно...

Директор Дружківського міськпромкомбінату т. Слаут, під керівництвом якого випускаються такі залізні шафи, у відповідь на наші неодноразові звернення стійко продовжує відвантажувати некомплектні шафи... Он яку залізну вдачу має т. Слаут!

П. ЯЛОВИЙ,
керуючий справами ЦК ЛКСМУ.

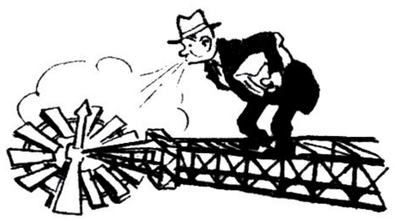

ТОВАРИШУ ПЕРЧЕ!

Де треба ставити вітродвигун, щоб ним можна було качати воду? Ти, звичайно, скажеш, що двигун треба ставити над колодязем.

Цей спосіб всім відомий. Але механізатори з Покровсько-Багачанської МТС проти такого способу. Вони зійшли з утоптаних стежок і поставили в колгоспі «3-й вирішальний» вітродвигун не над колодязем, а подалі від нього: зробили трансмісію, наділи на шківи паси. Одним словом, наробили такого, що тепер крила вітродвигуна крутяться, а насос води не качає. Заплатив колгосп за таку раціоналізацію 17 тис. карб. і залишився без води.

Потрудилися механізатори і в колгоспі ім. Маленкова — теж встановили вітродвигун за новим способом. Збираються вони ощасливити своїм «новаторством» й інші колгоспи.

Зупини їх, Перче, бо вони ще, чого доброго, почнуть ставити вітродвигуни догори ногами!

П. БОГАТИРЕНКО.

Полтавська область.

ДОРОГИЙ ПЕРЧЕ!

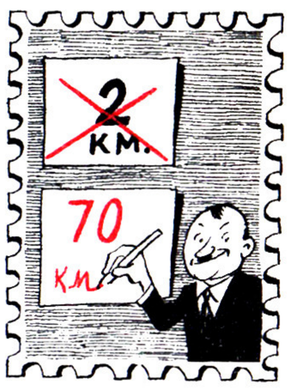

Пам'ятаєш того недотепу, що ходив за шматком кишки сім верст пішки. Так-от подібних ходаків хочуть зробити з нас деякі працівники Запорізького обласного управління сільського господарства. Недавно ми одержали від заступника начальника цього управління т. Шульги директиву № 11-1435, згідно якої колгоспи нашої МТС в 1955 році повинні одержувати лісопосадочний матеріал не з Молочанського держлісорозсадника, який розташовано за 2 кілометри від МТС, а з Василівського, до якого треба їхати 70 км.

Виходить, що ми, якщо послухаємо т. Шульгу, не тільки уподобимося тому недотепі, але й за пояс його заткнемо, бо він ходив тільки за сім верст, а ми за сімдесят будемо ходити.

І. ЧУБ,
агроном по плануванню Молочанської МТС.

Редактор Ф. МАКІВЧУК. РЕДАКЦІЙНА КОЛЕГІЯ: Остап ВИШНЯ, О. КОЗЮРЕНКО, О. МИХАЛЕВИЧ, С. ОЛІЙНИК.

Видавництво ЦК КПУ «Радянська Україна». Адреса редакції: **Київ, Коцюбинського, 7.** Тел. 4-73-94, 5-30-31. Передплатна ціна 2 крб. на місяць.

Журнал «Перець» № 23 (298) (на украинском языке). Підписано до друку 29.XI. 1954 р. Папір 70×108¹/₈=0,75 пап. арк., 2,05 друк. арк.

БФ 06394. Друкарня видавництва ЦК КПУ «Радянська Україна». Київ, Прозорівська, 59. Зам. 5196. Тираж 125.000 прим.

Мал. В. ЛИТВИНЕНКА

Спочатку він договорився з французьким урядом...

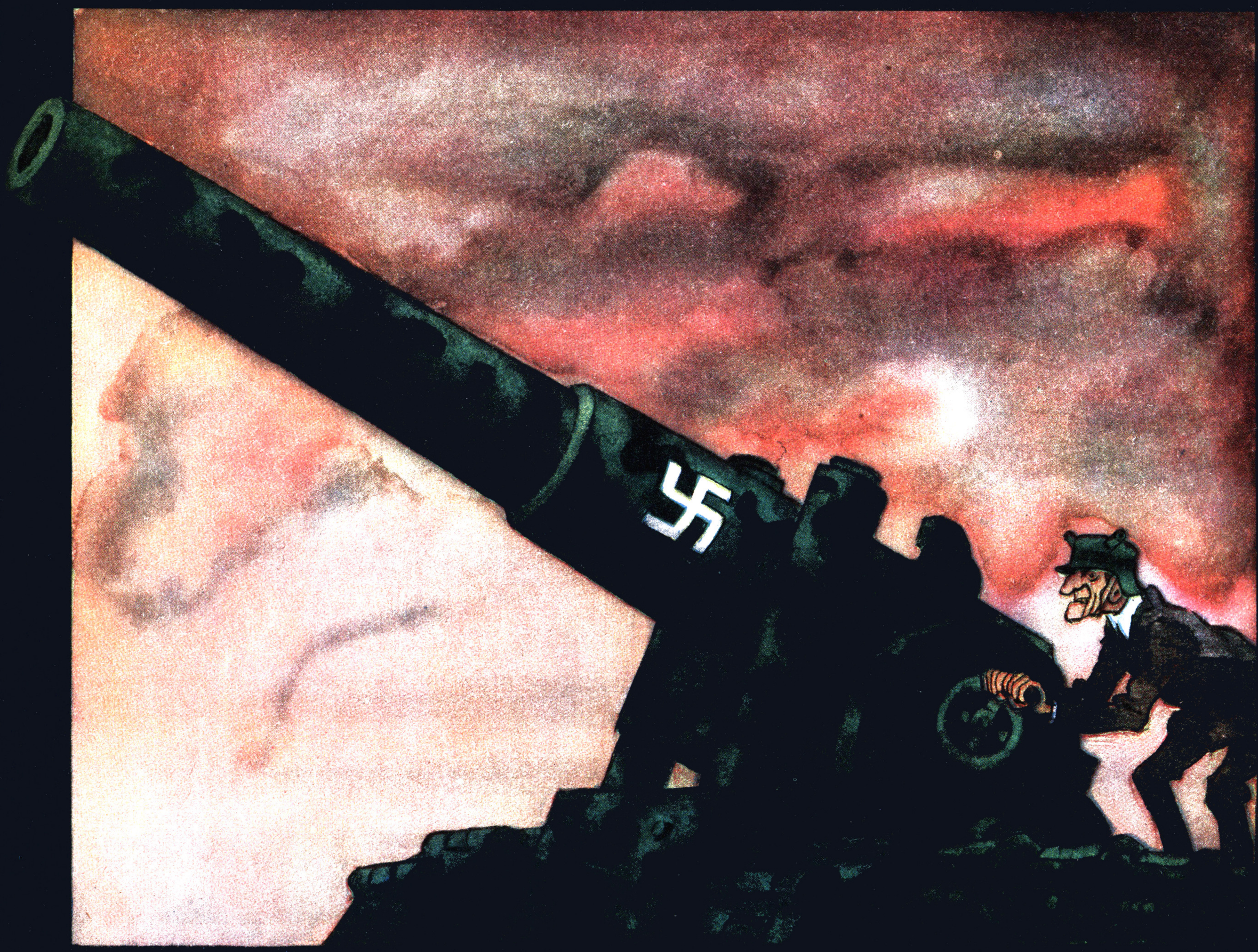

щоб потім поговорити з Францією.